
1. Søndag i Fasten

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

1. Søndag i Fasten	4
1. SØNDAG I FASTEN	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

1. Søndag i Fasten

1. SØNDAG I FASTEN

Prædikedag 1. SØNDAG I FASTEN

Prædikedato 02. marts 1941

Prædiketekst Matthæus 4,1-11

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P020341-01

Kilde (Med Ordets Sværd, 157- 162)

1. Søndag i Fasten.

Da blev Jesus ført op i Ørkenen for at fristes af Djævelen. Saadan begynder vor Text i Dag. Har du rigtig bidt Mærke i den Linie? Lad os høre den tredie Gang: Da blev Jesus ført op i Ørkenen for at fristes af Djævelen. Det er en Sætning med Dynamit i. Jesus og Helligaanden og Djævelen inden for samme Punktum. Sig mig, hvem du omgaas, saa skal jeg sige dig, hvem du er, lyder det gamle Ord. Hvem er da han, der omgaas paa engang Guds Aand og Djævelen? Jeg skal sige dig det: det er Menneskesønnen.

Hvem skulde nu tro, at det kunde være Helligaandens Opgave at føre os i Selskab med Djævelen? Men det kan det netop. Djævelen skal man ikke være bange for; tværtimod være modig. Det har sig med ham, som det fortælles om de andre brølende Løver, at hvis man staar fast og ser stift paa dem, saa lusker de af; men giver man sig til at rende, er man fortabt. Der er Forældre, for hvem Børnene og de Unge maa ingenting, for det kan føre til Synd altsammen; jamen det kan sandelig ogsaa føre til Synd ingenting at maatte. Lad os ikke gaa og gemme os for Djævelen; han finder os jo alligevel. Lad os hellere træde frejdigt ud i Livet og med Guds Hjælp fejde med ham, hvor vi løber paa ham.

Djævelen er nemlig til, for at vi skal møde ham. Vi bliver aldrig ordentlige Kristne, ja, vi bliver ikke engang rigtige Mennesker, hvis vi ikke har taget Tørne med ham. Det er lutter Sandhed, og vi begriber ikke et levende Muk af, hvorfor det forholder sig saadan; men det gør det nu altsaa engang. Vi synes, det kunde være saa skønt med Idyl over hele Linien; Menneskene kunde have det godt og være skabt saadan, at de kunde taale at have det godt; saa vilde det være paradisisk. Javel, men der skal nu engang være Forskel paa Jorden og Paradiset. I hvert Fald endnu en Tid.

Vi Mennesker skal altsaa fristes — for at sigtes og lutres og hærdes. Vi føres ud i Ørkenen, og vi er vel ved at synes, at den Helligaand optræder i Djævelens Skikkelse, siden han vil drage os derud. Men hvor er det forvirrende: for et Øjeblik efter optræder Fristeren i den Helligaands Skikkelse; det er for os, som det stadig er Guds Aand, der gaar ved vor Side; men nu er det den Onde selv. Hør, hvor sagtmodig og gudfrygtig han taler til os: Er du Guds Søn, da sig, at disse Stene skal blive Brød. Han er skam ikke ræd for at tage det hellige Navn i sin Mund.

Aah, mine Medkristne, det er Forfærdelsen ved Synden, at det saa ofte ikke er til at finde ud af, om det er Gud eller Djævelen, der drager os.

Er du Guds Søn, da sig, at disse Stene skal blive til Brød.

Barnet over for Sukkerskaalen. Tag mig, tag mig, jeg er hvid, jeg er sød, og du vil jo saa gerne, og det gør ikke noget, det bliver aldrig opdaget, og du bliver saa lykkelig.

Bagefter: de flakkende Øjne, den onde Samvittighed, Lyveriet, Straffen — ak! Stenen bliver ikke Brød.

Eller ude i Elskovens daarende Ørken det samme igen. Tag mig, tag mig, jeg er hvid, jeg er sød, og du vil jo saa gerne, og det gør ikke noget, det bliver aldrig opdaget, og du bliver saa lykkelig.

Men hvad sagde Fritænkeren om det:

Det bødes der for i lange Aar,

som kun var en stakket Glæde;

Det smiler man frem i en flygtig Stund,

man bort kan i Aar ej græde.

Der rinder Sorg, rinder Harm af Roser røde.

Stenen blev ikke til Brød.

Og Diplomaten, Politikeren — han staar foran en lukket Dør, og Løgnens Værktøj lægger sig af sig selv i hans Haand; hvorfor ikke bruge det? Han kommer frem med det, han vinder sin Sag, det bliver til Velsignelse for Millioner.

Javist, det bliver til Strømme af Blod. Det bliver til Elendighed og Forbandelse. Stenen blev ikke til Brød.

Historien fortæller mig om et lille Folk, der var truet af fremmede Legioner. Og Fristeren sagde: “Du er et fredeligt og skikkeligt lille Folk, der har Guds Velbehag, giv efter, giv efter, og du skal se, at Stene bliver til Brød.” Og det lille Folk lød den fristende Røst — og fik det godt, kom i stor Velstand, Stenene blev virkelig til Brød. Men Kristus sagde: Mennesket lever ikke af Brød alene, men af Ordet, der udgaar af Guds Mund.

Og det lille Folk levede — og levede dog ikke. Der var nok af Brød og nok af Guds Ord ogsaa; og det spiste sig fedt i Brødet og lod Gudsordet urørt. Derfor døde dets Sjæl.

Thi her er det store Skille: de, der tror paa Brødet alene, og de, der tillige tror paa Guds Ord.

Hvem hører du til?

Fristelsen begyndte i Ørkenen. Nu er vi med-et i den hellige Stad og paa selve Templets Tinde: Er du Guds Søn, da kast dig hened; thi der er skrevet: Han skal give sine Engle Befaling om dig, og de skal bære dig paa Hænder, for at du ikke skal støde din Fod paa nogen Sten.

Ja, det er en rigtig Religion, den: Bare stole paa Gud, bare lade staa til, bare lægge Armene over Kors, Gud skal nok klare det hele.

Det er en Religion, der slaar til, saa længe det kun gælder om at staa og nyde Udsigten; men naar vi skal ned fra Drømmeverdenen og ud i Livets Virkelighed, er det maaske nok saa godt i Tide at have sørget for en Stige. Kristus ved, at det er gudsbespotteligt at stole paa Gud ud af Dovenskab og Sværmeri; at forlange et Mirakel, fordi man ikke selv har gidet tænke og handle i Tide. Han afslaar alt gudeligt Equilibri med sit faste og nøgterne: Du skal ikke friste Herren din Gud.

Ørkenen, Tempeltinden, til sidst Bjerget, hvorfra al Jordens Herlighed ses. Alt det vil jeg give dig, hvis du vil falde ned og tilbede mig. Ak, læs paa Historiens Blade om alle dem, der sagde Ja til det Tilbud, og læs om, hvad de fik. Og læs om, hvad de kostede Verden.

Men vi her i Danmark vil ikke sidde og korse os over Cæsarerne. For vi har ogsaa været med et Stykke op ad Bjerget og faaet vort Tilbud og er sunket i Knæene. Vort Verdensherredømme skulde ikke bygges paa Vaaben, nej Gudbevares! men paa vor høje Kultur. Vor høje Kultur var vort Værn og vort Vaaben. Os kunde ingen gøre Fortræd, for Granater og Bomber vilde glide af paa vor høje Kultur. Og ved Hjælp af den vilde vi være med til at bygge Menneskehedens evige Rige paa Jorden.

[Og da den saa blev stillet paa Prøve, hvordan stod den sig saa? er vor Regering ikke røget til og har vedtaget Love, som ingen Love er? er vor Presse ikke faldet smukt til Patten og gør overalt de bedste Miner til meget forskelligt Spil? vore Domstole, hvis Ubestikkelighed var et Mønster for Verden, hviler de stadig paa Retten mere end paa Loven? Kunsten, hvor salverer den sig dygtigt ved at tale om andre Ting! Og vort Universitet, er Ørnen begyndt at skue nedad, eller ser den stadig trodsig mod det himmelske Lys for sig selv og sine Søstre i Norden?]

Ja, Gud se i Naade til Danmarks høje Kultur! Og Europas! Afguden, vi havde skabt os ud af vor egen Tanke! Der laa vi paa Knæ og tilbad os selv.

Jesus vidste Svar imod Fristeren: Vig bort, Satan! thi der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene. Da forlader Djævelen ham, og se, Englene kom til ham og tjente ham.

Saadan skete det med ham, der stod fast. Men hvad skete der med os, med hele den moderne Verden, der faldt paa Knæ for sit eget Spejlbillede, vi, der havde glemt, hvad der stod skrevet, og tilbad alle andre end Herren vor Gud? Os har Gud forladt, og Djævlene er komne for at martre os.